

Taktfast rytmeboks!

Synergi er viktig. Derfor prøver vi så langt det lar seg gjøre å få inn komplette sett fra samme leverandør. Det er veldig nyttig i forhold til å danne seg et inntrykk av hva de respektive produsentene ønsker å oppnå i forhold til lydideal. Dette gjelder ikke bare Electrocompaniet, selv om de er så visst en produsent som virkelig har sin egen lydfilosofi!

Tekst og foto: Atle Kildahl Torp (atle.torp@hl-media.no)

Electrocompaniet er alltid stas å få inn i teststrømmen. Bare utseendet er nok til å få lyst til å slenge beina høyt og nyte musikk. Og når vi innledningsvis nevner synergi er det fordi seriøse produsenter alltid har en plan med sine egne produkter. «Sammen er vi dynamitt» er et uttrykk som egentlig kom fra en Bud Spencer og Terence Hill-film, men som passer godt i en rekke andre sammenhenger, og kan godt forklare hva som skjer når man velger et komplett oppsett fra Electrocompaniet. For noe har skjedd med deres siste kreasjoner. Den trauste og trygge, men dessverre kanskje litt snille spillestilen som tidligere i

manges øyne var en aldri så liten flaskehals, er nå en saga blott. Vi merket tendensene allerede da vi testet oppsettet med Nemo-blokkene, selv om den totale kvaliteten er så høy at det aldri går galt. Kvalitetsmessig er produktene fra Electrocompaniet, i alle fall de fra Classic-serien som jeg har hatt mest befatning med, meget bra.

I disse dager lanserer de også en del nye produkter, blant annet en ny CD/SACD-spiller og en multikanal-spiller. Vi skulle egentlig bare hatt spilleren og effektforsterkeren, men siden vi allerede har testet forforsterkeren, og det ville være litt rart å teste disse to uten deres naturlige samar-

beidspartner, valgte vi samtidig å ta med forforsterkeren EC 4.8 – dog uten å omtale den i denne testen.

Formgivningsfaktoren

Gjenkjennelseeffekten til Electrocompaniet er stor. Alle vet hvordan Classic-serien ser ut, så akkurat den trenger ingen nærmere introduksjon. Og SACD-spilleren er intet unntak, kanskje bortsett fra at de nå har gått i den samme fella som mainstreamprodusentene alltid har sittet fast i. På fronten av den ellers så lekke spilleren opplyses det nemlig om at her finner man blant annet HDMI og DVD. Det at det faktisk ikke fin-

nes HDMI på denne spilleren, som heller ikke spiller DVD, er egentlig ikke det verste. Det verste er at man er nødt til å merke spilleren med noe slikt, som om det var et produkt beregnet på å stå i et av de store varehusene og geite seg mest mulig til for tilfeldig forbi-passerende. Kjøper man en spiller til over 40.000,- er man som regel klar over hva man kjøper, og i denne prisklassen er det etter min mening unødvendig å stemple produktet på denne måten. Selv om det riktignok ikke er direkte stygt synes jeg det er lite stilrent. Grunnen til merkingen er dog enkel. Denne spilleren deler chassis med EMP-1/M, og kan også enkelt oppgraderes til denne versjonen hvis ønskelig.

Et annet element som jeg er ganske sikker på at mange vil finne irriterende er den usedvanlig kjipe fjernkontrollen. Den er ikke mer innbydende enn hva man finner på DVD-spillere man kjøper på Mega eller Coop. Man får riktignok kjøpt en bedre, eller rettere sagt lekrere fjernkontroll, men det kunne allikevel ikke kostet rare greiene å tilby noe annet enn en sort OEM-kontroll som standard. Når systemet koster den nette sum av ca 100.000,- hadde i alle fall jeg blitt skuffet.

Teknisk

Spilleren EMP-1/S er bygget på samme plattform som multikanalsspilleren EMP-1/M. Det kan man se både på den omtalte

merkingen i front, og på baksiden. Det er forberedt hull for de ekstra utgangene, der i blant HDMI. Har man en EMP-1/S kan man oppgradere denne til en EMP-1/M. På stereoutgaven som vi har til test er det en del færre utganger. Vi snakker kun om et sett med analoge utganger, da kun som balansert, og en digitalutgang. Denne leveres over en normal RCA-plugg. Den støtter de viktigste formatene, som CD, HDCD, SACD og MP3.

Effekttrinnet leverer som navnet indikerer 2x120 Watt. Dette gjør den i 8 Ohm, og faller impedansen til 4 Ohm eller 2 Ohm leverer den henholdsvis 2x200W og 2x350W. Hvis man ønsker å bruke effekttrinnet som en monoblokk, eller ønsker å bruke dette som en del av et avansert hjemmekinooppsett kan man velge å brokoble den. I hjemmekinoen kan man dermed bruke den til å dra to kanaler, mens man i stereo går over til brokoblet drift. Og dette styrer man enten ved å la den kommunisere med Electrocompaniets egen forforsterker – eksempelvis EC 4.8 – via deres eget Spac interface og kommunikasjonskabel, eller man aktiverer manuelt en bryter på forsterkeren. Sistnevnte er knotete siden bryteren sitter på baksiden og er litt lei å komme til. I et trangt rack kan man nesten glemme det. Hvis man imidlertid klarer å finne en løsning den ene eller andre veien belønnes man i så fall med effektmål som ikke er til å kimse av. Hele 400W yter den

i 8Ohm, og dette øker til 600W og 800W ettersom man halverer impedansen. Dette skulle være nok til å dra det aller meste. AW 2x120-M kan også oppgraderes til å bli en 3-kanals effektforsterker.

Lydkvalitet

Selv om stort sett alle merker spiller aller best når man tenker synergi og parer innenfor samme produsent, eller enda bedre samme produktgruppe, er det alltid gøy å prøve de enkelte komponentene i andre settinger. Jeg har bitt meg merke i at Adam Audio bruker Krell og Electrocompaniet når de stiller ut høyttalene sine på messer, og det var derfor ekstra spennende å prøve CD-spilleren og forforsterkeren på Adam Tensor Beta. Det spilte egentlig veldig fint, men for min del ble det en tanke tilbaketil. Og med en annen forforsterker, Cary SLP98, men fortsatt med spilleren EMP-1/S i front, var den råskapen jeg er så glad i tilbake. Ikke bare viser dette hvor viktig det er å matche riktig, men også hvordan en enkelt komponent kan tiltale deg mens en annen kan skuffe deg, selv om de kommer fra samme fabrikant og er bygget over samme lest. Men det komplette settet spillende på

Pioneer S-3EX fungerte til de grader bedre, noe vi også mente da vi testet Nemo-blokkene på TAD R1 og S-3EX for en tid tilbake. Slektskapet er i alle fall ikke til å ta feil av, selv om jeg personlig mener Nemo-blokkene er i en helt annen liga.

Effektforsterkeren AW 2x120-M viser svært gode takter på både Vienna Acoustic Die Musik, TAD R1, Pioneer S-3EX og S-1EX, men den

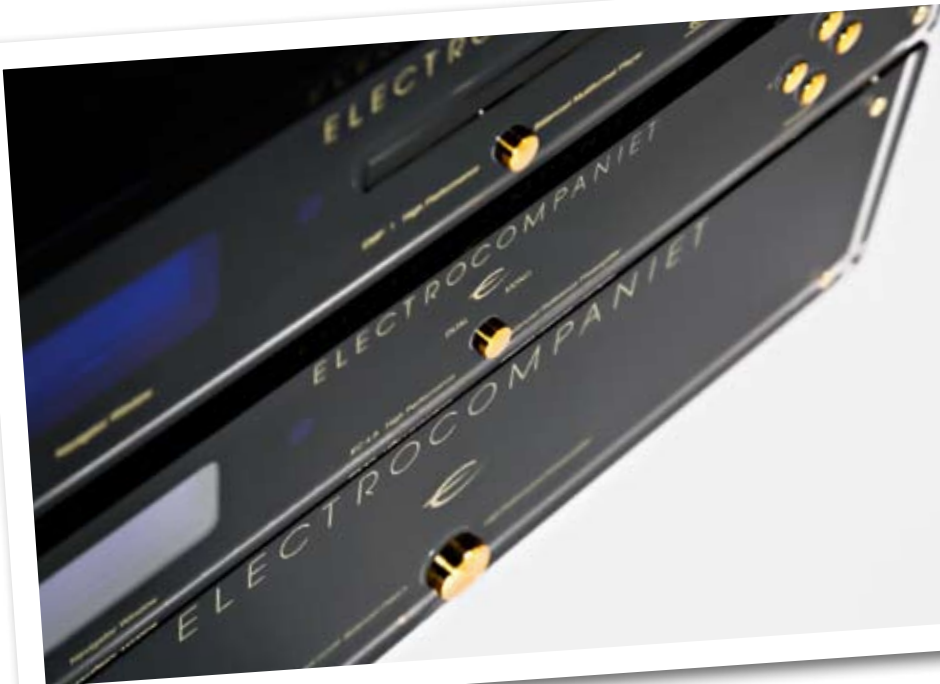
Pris

- EMP-1/S: 41.878,-
- EC 4.8: 26.860,-
- AW 2x120-M: 31.673,-

tangerer allikevel ikke vår faste referanse Hegel H4SE, verken når det kommer til ytelse eller ren lydkvalitet. Hegel oppleves som både raskere og mer dynamisk, og man kan spille høyere før den blir ustabil. Her er imidlertid en prisforskjell man må ta høyde for, og en direkte sammenligning blir urettferdig. Men siden Nemo-blokkene utklasserte Hegelen er det allikevel av en viss interesse. Så konklusjonen vedrørende effekttrinnet er at det er en god forsterker med mange kvaliteter, men allikevel ikke veldig mye bedre enn det prisen tilsier.

Når det gjelder den nye CD-spilleren stiller saken seg litt annerledes. Selv om prislappen er stiv overrumples jeg av den vanvittige oppløsningen og stramme bass-gjengivelsen den oppviser. Jeg har samtidig Linns Majik inne til test, og den spiller helt i toppklasse av hva man kan forvente å hente ut av en tilsvarende CD-spiller pr. i dag. Dette høres merkelig ut at en nettverksspiller til halve prisen av det spilleren fra Electrocompaniet koster kan måle seg, og faktisk på mange parametre også være bedre enn sistnevnte, men det er vår ærlige mening. Derfor er det overraskende at EMP-1/S faktisk er svært nær Linn Majik når det kommer til de tekniske kvalitetene i forhold til musikkavspilling. Det virker kanskje noe sært å sammenligne disse to, men det at de er så nært hverandre er faktisk et komplement til Electrocompaniet. Spillestilen tenderer mot svært nøytralt og frisk, og er totalt blottet for særegenheter som kun passer inn i enkelte anlegg. Den er svært stille og pinlig nøyaktig, i alle fall er det slik det oppleves når man slipper å erfare det vi ofte opplever som en slags EQ eller prosessering av det originale signalet. På dette området gjør den nye spilleren til Electrocompaniet ingen eller svært få feil, og en spiller som oppfører seg slik som denne blir sjeldent byttet ut fordi man har lyst på noe annet eller føler det er noe som mangler. Hvor mange av oss har ikke hatt akkurat denne ubestemmelige følelsen av at noe kunne

vært bedre, men ikke helt visst hva det var? Man vet det ofte ikke før man har funnet noe som passer bedre, og det er nettopp i disse sammenhengene man som testperson umiddelbart skjønner at det man har på testbenken er noe man kan betegne som spesielt. I dette tilfellet spesielt bra. Når

lydkvaliteten er så jevn på alle parametre vil man også få oppleve dynamikk og transientvillighet i hele frekvensregisteret. Et meget lavt støygulv bidrar til det som forbindes med det slitte begrepet sort bakgrunn. Slitt eller ei, det er svært dekkende for det jeg mener. Hør for eksempel hvordan en gitarstreng av stål høres ut når den betjenes av et plekter eller en trælete finger. Man skal, hvis opptaket tillater det, kunne høre hvordan strengen påvirkes i den korte tiden det tar å betjene den. Man skal kunne høre det korte hissige raspet, og den påfølgende snerten i det vibrasjonen forplanter seg. Hele prosessen fra betjening av strengen til den mister energi er en lyd som svært sjeldent gjengis med den ekte

råskap den faktisk skal gjengis med. Slører spilleren til slik mikrodyamik omtales den gjerne som varm og lyttevennlig, siden slike små feil kamufleres, samme hvor feil dette egentlig er. Og jeg konstaterer med tilfredshet at opptakene gjengis slik det skal gjøre med EMP-1/S.

Oppsummering

Både spilleren EMP-1/S og effektforsterkeren AW 2x120-M er nye produkter fra Electrocompaniet. Man bør ofte velge utstyr ut i fra visse kriterier, men noe man bør vurdere sterkt er å ivareta synergieffekten man ofte får ved å velge produkter fra en produsent. I den sammenheng er ikke Electrocompaniet enestående, men de nyter godt av dette, og man slipper billig unna den vanskelige matcheprosessen. Noen unntak finnes det selvfølgelig, og EMP-1/S er et av disse. Denne spilleren vil vi særlig fremheve, fordi den virkelig fortjener det!

Spesifikasjoner

EMP-1/S

- 2-kanals balanserte utganger
- 1 stykk 75 Ohm S/PDIF RCA
- 1000hm utgangsimpedans
- 4,5Vrms utgangsnivå
- Mer enn 130dB støygulv
- 24 bit/192kHz DAC
- Strømforbruk (stand by) 22 W
- Dimensjoner (B x D x H mm) 420 x 270 x 77
- Vekt 8kg

EC 4.8

- 2 XLR innganger
- 3 RCA innganger
- 3 SPAC nettverksporer
- 1 USB-port (for programmering)
- Inngangsimpedans 47 kOhm
- Utgangsimpedans 100 Ohm
- Mer enn 130dB støygulv
- Strømforbruk (stand by) 30 W
- Dimensjoner (B x D x H mm) 483 x 386 x 76
- Vekt 9kg

AW 2x120-M

- Effekt 8/4/2 Ohm 2 x 120/200/350
- Effekt brokoblet 8/4/2 Ohm 2 x 400/600/800
- Inngangsimpedans RCA 220 kOhm
- Inngangsimpedans XLR 110 kOhm
- Strømforbruk (stand by) 161 W
- Dimensjoner (B x D x H mm) 483 x 385 x 135
- Vekt 19kg

! VI MENER:

Electrocompaniet lager fortsatt elektronikk som tillater deg å senke skuldrene.

EMP-1/S / EC 4.8 / AW 2x120-M

TOTALPRIS: KR 102.411

IMPORTØR: Electrocompaniet AS